

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobcov : **1/ P. K.**, bývajúcí v Ž., **2/ K. K.**, bývajúca v Ž., **3/ P. K. st.**, bývajúcí v Ž. (spolu so žalobcom 1/ a žalobkyňou 2/ právny nástupca pôvodne označenej žalobkyne 3/ R. K., rod. D., naposledy bývajúcej v Ž., zomrelej X.), **4/ A. K.**, rod. S., bývajúca v P., žalobcovia 1/ až 4/ zastúpený JUDr. Z. S., advokátkou v Ž., **5/ A. P.**, bývajúca v P., zastúpená JUDr. V. K., advokátkou v K., proti žalovanému : **Š.**, so sídlom v Ž., zastúpený JUDr. T. P., advokátkou v Ž., **o vydanie nehnuteľnosti v zmysle zákona č. 87/1991 Zb.**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 12 C 28/1992, o dovolaní žalobcov 1/ až 5/ proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 10. októbra 2007 sp. zn. 6 Co 343/2006

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovia 1/ až 5/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanému na trovách dovolacieho konania sumu 64,20 € do rúk alebo na účet JUDr. T. P., do 3 dní.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Žiline označeným rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu v Žiline z 12. apríla 2006 č.k. 12 C 28/1992-567, ktorým bola žaloba žalobcov o uloženie povinnosti žalovanému vydať im nehnuteľnosti nachádzajúce sa v kat. úz. Žilina, zapísané v PK vložke č. X. ako parcela č. X. – bio universum č. X. o výmere X. m², ktorej zodpovedá nehnuteľnosť zapísaná v katastri nehnuteľností v Žiline na LV č. X. pod parcelným č. KN X. – dom, súpisné č. X. – zastavaná plocha o výmere X. m² zamietnutá s odôvodnením, že v zmysle ustanovenia § 213 ods. 2 O.s.p. opakovane dokazovanie oboznámením zápisnicou zo dňa 23.11.1948 a dospel k záveru, na rozdiel od súdu prvého

stupňa, že nedošlo k vyvlastneniu spornej nehnuteľnosti bez náhrady a okrem toho došlo k tomu ešte pred rozhodným obdobím. Stotožnil sa však so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu v otázke zásadnej prestavby sporných nehnuteľností, ktoré stratili svoj pôvodný stavebno-technický charakter. Mal za to, že rozhodnutie okresného súdu je vecne správne vo veci samej a preto ho potvrdil. Uložil žalobcom 1/ až 5/ spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania.

Žalobcovia 1/ až 4/ podali proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovali z ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. a dôvodnosť z ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. (nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci). Navrhli napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie. Taktiež žalobkyňa 5/ podala proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. a dôvodnosť ustanovením § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p., t.j. že súdy pri rozhodovaní vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci a dospeli na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a k nesprávnym právnym záverom. Navrhla zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaný vo svojom vyjadrení navrhol dovolanie žalobcov odmietnuť a priznať mu trovy dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 Os..p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré v zmysle § 236 a nasl. O.s.p. možno napadnúť dovolaním.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v ustanovení § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. a proti rozsudku odvolacieho súdu je prípustné ešte aj v prípadoch uvedených v ustanovení § 238 O.s.p.

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, pričom nevyslovil prípustnosť dovolania a nešlo ani o prípad, že by sa odvolací súd v tejto veci odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu.

Keďže dovolaním napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje niektorý zo znakov uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., je zrejmé, že ide o prípad, v ktorom Občiansky súdny poriadok dovolanie podľa citovaného zákonného ustanovenia nepripúšťa.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti potvrdzujúcemu rozsudku, ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Prípustnosť dovolania z hľadiska ustanovenia § 237 O.s.p. pritom nie je založená už tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou vadou uvedenou v § 237 O.s.p., ale nastáva až vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho vadou uvedenou v citovanom zákonnom ustanovení skutočne trpí.

Dovolací súd existenciu väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p. však nezistil, naostatok žiadnu z uvedených väd netvrdili ani žalobcovia.

Na námietku dovolateľov spochybňujúcu správnosť zistenia skutkových záverov nižších súdov či nedostatočne zistenie skutkového stavu veci. V tomto smere bol Najvyšší súd Slovenskej republiky viazaný ako rozsahom tak i obsahom podaného dovolania – možno uviesť len to, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať ako revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, tak ani prieskumom nimi vykonaného dokazovania.

Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmavať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmavať správnosť a úplnosť skutkových zistení a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci nemôže dovolací súd už len z tohto dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2, in fine O.s.p. (arg. „dokazovanie však nevykonáva“).

Vadám konania v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. a k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., k týmto vadám v dovolacom konaní môže dovolací súd prihliadnuť len v prípade, ak je splnený základný predpoklad prípustnosti dovolania v dôsledku ktorého sa preň otvorí možnosť prieskumnej činnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku odvolacieho súdu. V danom prípade tak tomu nie je.

Nakoľko prípustnosť dovolania žalobcov nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z § 237 O.s.p., odmietol Najvyšší súd Slovenskej republiky ich dovolanie v súlade s ustanovením § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. Pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti a námietok dovolateľov, z ktorých niektoré sú už dávno neaktuálne (napr. dovolací dôvod v nedostatkoch v skutkových zisteniach, od účinnosti zákona č. 353/2003 Z.z. neexistuje a pod.).

O náhrade trov dovolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 243b ods. 5, § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že žalovanému priznal ich náhradu (za jeden úkon právnej pomoci - vyjadrenie k dovolaniu z 1.12.2008) 48,66 € (1 466,- Sk) § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., daň z pridanej hodnoty v sume 9,24 € (278,54 Sk) a režijný paušál 6,30 € (190,- Sk) § 16 ods. 3 vyššie citovanej vyhlášky, teda spolu 64,20 €, ktorú sumu žalobcovia 1/ až 5/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanému do rúk alebo na účet

JUDr. T. P., do 3 dní. Nepriznal žalovanému trovy dovolacieho konania za úkon prevzatie a príprava zastúpenia, keďže právna zástupkyňa žalovaného zastupovala aj pred súdmi nižších stupňov.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 16. júla 2009

JUDr. Martin V l a d i k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: